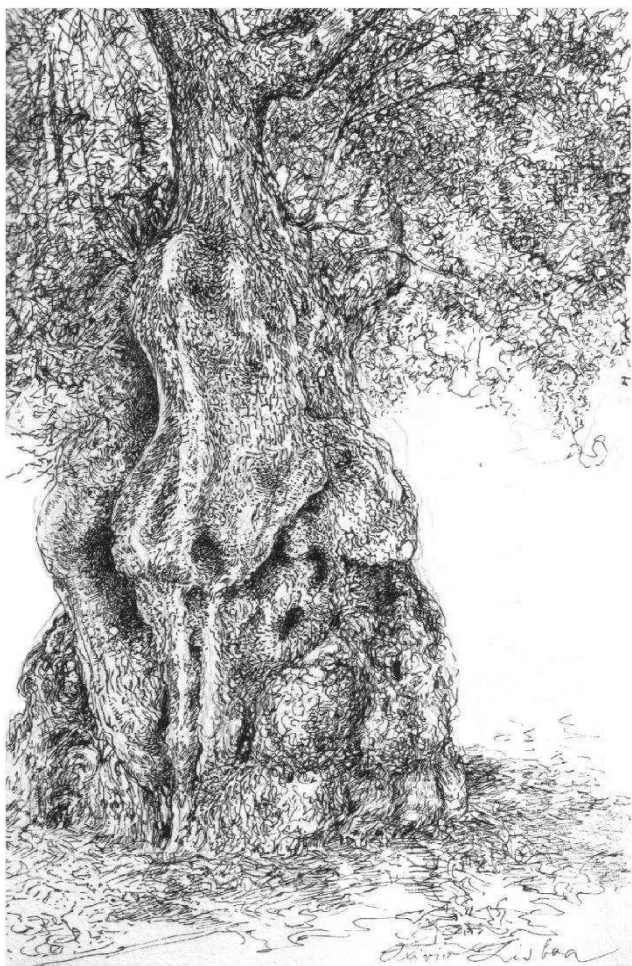

SETKÁVÁNÍ

4/2015

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MEŠIČŇNÍK

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Klára Němečková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2015 (XVII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

Dubnový velikonoční úvodník

Už prožíváme několik dnů jarní období roku 2015. Český název tohoto měsíce v roce je duben. Světové jazyky ho nazývají apríl. Už po staletí 1. nebo 30. dubna známe oblíbené, trochu zlomyslné žerty. K dubnu se váží také lidové pranostiky vypořizované z přírody, jako březem za kamna vlezem a duben, ještě tam budem, nebo o nestálém aprílovém počasí.

V Izraeli je tento čas pokročilejší. Už je zaseto a blíží se žně, a to ječmene o Velikonocích a pšenice do konce Svatodušních svátků (letnic, svátků týdnů), kdy budou dožínky.

Pro nás je nejdůležitější, že v měsíci dubnu (hebrejsky nisanu, měsíci klasů) slavíme letos největší křesťanské svátky Velikonoce s určením první neděle po prvním jarním úplňku. Datem této neděle se stanovují všechny pohyblivé svátky, což respektují i světové kalendáře.

Naše Velikonoce navazují na původně nomádský pastevecký, pak poutní izraelský svátek Pesach a na kenaanský rolnický svátek Macot. Oba svátky splynuly během dějin izraelského národa v jeden. Jedná se nejprve (velmi zjednodušeně řečeno) o vysvobození z Egypta, kde při noci překročení nebo přejití (Pesach) při 10. ráně Hospodin minul a nestihl morem izraelské prvorozené, když měli veřeje (zárubně) potřené krví. Zabíjení beránek (14. nisanu) a následné (15. nisanu) společné jídlo (seder) ročního zvířete bez vady a zlomené kosti patří k svátkům. Přílohou je nekvašený chléb (těsto nestačilo při odchodu vykvasit), omáčka, hořké byliny (obvykle křen), které mají připomínat hořkost útaku v Egyptě, a vařená nebo pečená vejce ve skořápce. Součástí hostiny (i nyní) je pití čtyř kalichů vína, pátý kalich včetně volného místa u stolu je pro očekávaného Eliáše nebo Mesiáše. Při hostině jsou zpívány žalmy (např. 115, 118, 136) a lidové písně. K sederové hostině patří vyprávění (hagada) otce rodiny o vysvobození lidu z Egypta jako odpověď na čtyři otázky zde nejmladšího dítěte. Předsedající ke konci večere ulomí z nekvašeného chleba, sám jí a podává ostatním. Po modlitbách a žehnání pijí všichni třetí kalich. Ve druhé části svátku, původně z rolnického prostředí, byl obětován první koš ječmene původně kenaanským božstvům. Tento svátek trval sedm dnů od vyjití z Egypta do přechodu Rudého moře.

Pro úplnost pochopení a souvislostí musíme si připomenout i další svátek Šavuot (týdnů), původně též kenaanský, i když už nepatří do dubna. Slaví se padesát dnů po Pesachu, kdy jsou dožínky (letos 24.5.). Svátek Izraelci spojili se dnem darování Zákona, neboť vyvedením z Egypta dosáhli svobody tělesné a po doputování po padesáti dnech k Sinaji dostali Zákon (Tóru), svobodu duchovní (spíš rád). Doba mezi svátky Pesach a Šavuot se nazývá Omer. Odpovídá obsahem našemu období postu před Velikonocemi, čte se kniha Rut.

Shledáváme tu nápadnou podobnost s velkými křesťanskými svátky. V sederové večeri vidíme večeri Páně. Smrt Beránka na kříži 14. nisanu (letos v pátek 3. dubna) za nás hříšné lidi považují evangelíci za jeden z největších svátků. „*Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané holý vrch, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřížovali...*“ (J 19,17.18a). Po třech dnech Pán Ježíš Kristus vstal z mrtvých, a to 16. nisanu (letos v neděli 5. dubna) přes pochybnosti

mnohých, a to tehdy i dnes. „Avšak Kristus byl vzkříšen jako první (prvotina K) z těch, kdo zesnuli“ (1 K 15,20). Tady máme ten první koš - snopek a pak dožínky (50. den) symbolicky ukazují, dle některých vykladačů, na naše budoucí vzkříšení. „Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života“ (1 K 15,21). Těžko se hledá souvislost Šavuot se Svatodušními svátky, a přece dle Sk 2. kapitoly: Po naplnění apoštolů Duchem svatým došlo po kázání apoštola Petra ke křtu 3 000 lidí, k symbolickým prvním křesťanským dožínkám. To jsou narozeniny církve.

Vidíme, jak jsou Velikonoce prastaré svátky, původně pohanské, pak izraelské a nyní křesťanské. Dochovaly se nám lidové zvyky, na Velikonoční pondělí pomlázka, nebýt toho, už by dávno nebylo Velikonoční pondělí. Objevují se opět vejce jako symbol probouzející se přírody a života. Minulí ideologové nazvali Velikonoce raději svátky jara.

Požehnané křesťanské Velikonoce přeje všem čtenářům

Jiří Novák

BYLO

Výletní neděle III. - Vila Stiassni

25. ledna, tedy poslední neděle v lichém kalendářním měsíci, pořádali Jana Němečková a Josef Malý z Brna II další výletní neděle, v pořadí již třetí. Tentokrát byla naším cílem funkcionalistická rodinná vila Stiassni, mnohým známá také jako tzv. „vládní vila“. Zájemců bylo více než šedesát a jejich počet se průběžně měnil,

organizátoři se s tím však vyladili vypořádat a zamluvili pro nás hned tři prohlídkové časy, tak aby se skutečně na všechny architektury chtivé dostalo.

Vila stojí v Pisárkách, na Hroznové ulici 14, obklopená obrovskou zahradou. Veřejnosti je nyní přístupná po třech letech náročné rekonstrukce. Jedná se o jednu z nejvýznamnějších obytných staveb brněnského architekta meziválečného období Ernsta Wiesnera. Byla postavena pro rodinu židovského textilního průmyslníka Alfreda Stiassni. Kompletní realizace proběhla v letech 1927-1929. Rodina však vilu obývala pouhých devět let. V roce 1938 odešla z obav před blížící se okupací do Londýna. Během druhé světové války byla vila zabavena německou státní policií a využívána jako „Offizierskasino“. Gestapo vystřídali v roce 1945 ruští kozáci, kteří částečně zničili původní nábytkové vybavení a cenné gobelíny. Vilu navštívil dokonce dvakrát prezident Edvard Beneš. Po 2. světové válce byl majetek zkonfiskován a 6. 6. 1946 připadl československému státu. V tomto období sloužila vila k reprezentativním účelům. Byli zde ubytováni významní státníci, jako například první indonéský prezident Sukarno, egyptský prezident Násir a kubánský prezident a premiér

Fidel Castro. Také později sloužila vila jako ubytování pro nejrůznější prominenty, po revoluci jako konferenční prostor. Od roku 2009 je objekt ve vlastnictví Národního památkového ústavu.

Mě osobně ohromně zaujal objekt už při pohledu od vjezdu, uvnitř jsem ale byla poněkud rozčarovaná - paní domu (prý ještě movitější než její dost movitý manžel) se nesmířila s moderními představami architekta Wiesnera a přála si vilu vybavit podle svého vkusu, ovlivněného rodinným sídlem na záměčku. Stavba je tedy zvenčí velice moderní, ovšem vnitřek je členěn na množství menších místností vybavených historizujícím nábytkem, který odpovídal vkusu paní Hermine. Obklady z tmavého dřeva a historické malby v mohutných rámech vyvolávají dojem zámeckých komnat, což mě příliš nenadchlo. Zároveň je toto snoubení dvou výrazných stylů až trochu úsměvné.

Saša Hauserová

BIBLICKÁ BOTANIKA

Oliva

Je jednou z nejstarších kulturních plodin, která pochází z oblasti Iránu a rozšířila se do celého Středomoří. Zvláště se jí dařilo zejména v Palestině na rozdíl od Egypta a Fénicie. Šalomoun zaplatil olivovým olejem cedrové dřevo na stavbu jeruzalémského chrámu. Řezbářské ozdoby a dveře byly naopak ze dřeva olivového.

*Dt 8,7-8 Vždyť Hospodin, tvůj Bůh, tě uvádí do dobré země ... do země **olivového oleje** a medu.*

*1 Kr 5,24-25 Dodával tedy Chíram Šalomounovi dřevo cedrové a cypřišové, všechno podle jeho přání. Šalomoun dodával Chíramovi dvacet tisíc kórů pšenice k jídlu pro jeho dům a **dvacet kórů oleje získaného drcením**; to dával Šalomoun Chíramovi rok co rok.*

*1 Kr 6,23 Pro svatostánek zhotovil **dva cheruby z olivového dřeva**; jejich výška byla deset loket.*

Olivovníků existuje čtyřicet druhů, ale v bibli se jedná o olivovník evropský. Je to strom nebo keř, který dosahuje výšky několika metrů, má rozložitou korunu, drobné tmavě zelené listy, šedou rozpukanou kůru, žluté kvítky a drobné peckovité plody, kvůli nimž se pěstuje. Olivovník byl po dlouhou dobu šlechtěn a vysazován v sadech, vyskytuje se však také volně rostoucí a planý.

Roste dlouho a první plody se sklízí po dvaceti letech. Plodí však více než sto let a jsou známy stromy staré více jak dva tisíce let (na obrázku jsou stromy ze zahrady getsemanské). Větve olivovníků se používají ke zhotovení přístřešku při slavnosti stánků. Když apoštol Pavel přirovná pokřtěné pohany k planým

olivám, které byly naroubovány na ušlechtilou olivu, chce zdůraznit, že v Kristu se stalo nemožné možným.

Neh 8,15 Nehemiáš dal vyhlásit a rozhlásit ve všech svých městech a v Jeruzalémě: "Vyjděte na hory, přineste **větve oliv šlechtěných i planých** i myrtové a palmové a jiných listnatých stromů, abyste mohli udělat stánky, jak je psáno."

Řím 11,24 Jestliže tys byl **vytát ze své plané olivy** a proti přírodě **naroubován na ušlechtilou olivu**, tím spíše budou **na svou vlastní olivu** naroubováni ti, kteří k ní od přírody patří!

Olivy se sklízely stále stejným způsobem. Na podzim se pod strom natáhne plachta, na kterou se zelené plody setřesou. Co zůstalo, patřilo podle Mojžíšova zákona chudým.

Dt 24,20 Když **oklátíš plody ze své olivy**, nebudeš ještě setřásat zbylé. Ty budou patřit bezdomovci, sirotku a vdově.

Iz 17, 4-6 "V onen den vybledne Jákobova sláva a jeho tučné tělo zhubne. Zbudou pak jen **paběrky jako při srážení oliv, dvě tři olivky na samém vršku a čtyři pět na plodných větvích**, je výrok Hospodina, Boha Izraele."

Olivy sloužily jako pokrm k přímé konzumaci, ale především se z nich vyráběl lisováním olej, který sloužil při vaření, ke svícení, ale také při osobní hygieně a náboženských obřadech. Prakticky všude, kde se v bibli píše o oleji, jedná se o olej olivový. Olivový olej chyběl pěti pannám neopatrným, takže neměly čím svítit, když přišel ženich (Mt 25).

1 Kr 17,12 Řekla: "Jakože živ je Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeno, mám ve džbánu jen hrst mouky a **v láhvi trochu oleje**. Hle, sbírám trochu dříví. Pak to půjdu připravit pro sebe a svého syna. Najíme se a zemřeme."

Ex 27,20 Ty pak přikážeš Izraelcům, aby ti přinášeli **čistý vytlačený olivový olej ke svícení**, aby bylo možno udržovat ustavičně svítící kahan.

2S 12,20 David vstal ze země, umyl se, **pomazal se**, převlékl si oděv, vešel do Hospodinova domu a klaněl se. Pak vstoupil do svého domu a požádal, aby mu předložili chléb, a jedl.

Do chrámu se odevzdávala desetina jeho produkce, kde sloužila především ke svícení, při každodenním obětování, očišťování malomocných a při uvádění kněží a králů v úřad. Olivovým olejem pomazal Samuel Davida (1 Sa 15,13). Obřad pomazání se později stal označením pro zaslíbeného Mesiáše - Krista.

Ex 29,38 Toto pak budeš přinášet na oltáři: každodenně dva jednorodé beránky. Jednoho beránka přineseš ráno a druhého beránka přineseš navečer. A k prvnímu beránkovi též desetinu éfy bílé mouky **zadělané čtvrtinou hínu vytlačeného oleje** a jako úlitbu čtvrtinu hínu vína...

Ex 29,6 Na hlavu mu (Áronovi) vložíš turban a na turban připevníš svatou čelenku. Nato vezmeš **olej pomazání**, vyleješ jej na jeho hlavu a pomažeš ho.

Lv 14,10 Osmého dne vezme (malomocný) dva beránky bez vady, jednu roční ovečku bez vady, tři desetiny éfy bílé mouky **zadělané olejem** jako přídatnou oběť a jeden džbánec oleje.

Dobrá úroda oliv byla považována za požehnání, jejich neúroda za Boží trest. Sklizeň bývala ohrožena předčasným opadáním květů nebo housenkami. Za vrchol zklamání je považováno, když někdo lisuje olej, ale nikdy se jím nepomaže.

Neh 9,24-25 A synové do té země vešli a obsadili ji ...Dobyli opevněná města a žirnou zemi a obsadili domy plné všelijakých dobrých věcí, vytesané nádrže, vinice, **olivovní** a množství ovocného stromoví. Jedli a nasýtli se, **ztučněli** a žili v rozkoši z tvé veliké dobroty.

Dt 28,40 Všude po svém území budeš mít **olivy**, ale olejem se nepomažeš, neboť **olivy ti opadají**.

Mich 6,15 Budeš sít, a žní se nedočkáš; budeš **lisovat olivy**, a **olejem se nepomažeš**; vylisuješ mošt, a vína se nenapiješ.

Job 15,32 Než vyprší jeho den, plné odměny se dočká, jeho ratolest se nebude zelenat, bude jako vinná réva, když shazuje nedozrálé hrozny, nebo jako **oliva shazující květy**.

Am 4,9 Bil jsem vás obilnou rzí a snětí; mnoho vašich zahrad a vinic, vaše fíkovníky a **vaše olivy sežraly housenky**. A přece jste se ke mně nenavrátili, je výrok Hospodinův.

Oliva je pro biblické autory symbolem blahobytu, životního štěstí, pohody a míru. V Jotamově bajce je oliva uvedena jako první z užitečných stromů, kterého by byla škoda, aby místo svých plodů vládl nad stromy.

Sd 9,8 Sešly se pospolu stromy, aby si nad sebou pomazaly krále. Vyzvaly olivu: »Kraluj nad námi!« **Oliva** jim však odpověděla: »**Mám se vzdát své tučnosti, jíž se uctívají bohové i lidé**, a kymáčet se nad stromy?«

K dlouhověké olivě je přirovnán Izrael, olivou rostoucí v chrámu se nazývá žalmista, za olivové ratolesti jsou považovány děti.

Ž 52,10 Ale já **jsem jako zelenající se oliva v domě Božím**. Doufám v Boží milosrdenství navěky a navždy.

Jer 11,16 **Zelenající se olivou**, krásnou a s nádherným ovocem, tě nazval Hospodin. S velikým hukotem zanítí pod ní oheň a ten stráví její ratolesti."

Oz 14,7 Jeho ratolesti (Izraele) se rozloží, **ve své velebnosti bude podoben olivě** a jeho vůně bude jako vůně Libanónu.

Ž 128,3-4 Tvá žena bude jak plodná réva uvnitř tvého domu, **tvoji synové jak olivové ratolesti kolem tvého stolu**. Hle, jak bývá požehnáno muži, jenž se bojí Hospodina.

K dvěma olivám přirovnává prorok davidovského knížete Zorobábela a velekněze Jozuu. Kniha Zjevení považuje za dvě olivy Mojžíše a Eliáše, kteří symbolizují církev dar Zákona a Proroků (Zj 11,4-6).

Za 4,11-14 Nato jsem mu řekl: "Co znamenají ty **dvě olivy** po pravé i po levé straně svícnu? ... Odvětil: "To jsou ti dva synové nového oleje, kteří stojí před Pánem celé země."

První zmínku o olivě najdeme v bibli v příběhu o potopě, kde slouží jako znamení obnovy země a Božího slitování. Zajímavé je, že také v Recku mávali poražení olivovými ratolestmi na znamení své prosby o mír.

Gn 8,10-11 Čekal ještě dalších sedm dní a znovu vypustil holubici z archy. A holubice k němu v době večerní přilétla, a hle, měla v zobáčku **čerstvý olivový lístek**. Tak Noe poznal, že vody ze země ustoupily.

Jiří Gruber

Třídění odpadu - dobrý krok, špatný cíl

Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Eden, aby ji obdělával a střežil. Gn 2, 15

V bibli je v příběhu o stvoření člověk pověřen správcovstvím země. Stačí pár pohledů na svět, ve kterém žijeme, a musím se ptát, proč si tak málo vážíme toho, co nám bylo svěřeno. I když to vypadá, že se naše společnost pomalu vzpamatovává, musíme si uvědomit, že věci nejsou černobílé, je potřeba umět vidět i pod povrch.

Od Nového roku musí obce v České republice zajistit kromě papíru, skla a plastů i svoz bioodpadu, a to minimálně od dubna do října. Může to fungovat tak, že lidé budou mít doma kompostéry nebo že se využijí speciální hnědé

popelnice či odběr zajistí sběrné dvory. Dále nová vyhláška nařizuje povinný sběr kovů. Jak se k tomu obec postaví, zůstává na ní. Stačí třeba, když uspořádá hromadný sběr párkrát do roka, což může značně ztratit na efektu. Samozřejmě záleží také na dohodě mezi obcí a svozovou firmou a na technickém vybavení třídících linek v okolí.

Moderní doba si žádá moderní chování. A třídění odpadu je bezesporu jedním z výdobytků posledních pár desítek let. V minulosti se nad ním nikdo nepozastavoval. Nebyl totiž důvod - co shořelo v kamnech, spálilo se doma, zbytky jídla dávali lidé zvířatům nebo zpět polím, sadům a zahradám. Většinu potravin si lidé dokázali zajistit doma nebo od sousedů a obaly, které dnes tvoří velkou část zbytečných odpadů, nebyly potřeba.

Jenže doba se změnila. Potraviny či elektronika zabalené do několika vrstev obalů cestují přes půlku světa. Firmy potřebují vydělat na prodeji, takže počítače nebo mobily jsou často na odpis pár týdnů po uplynutí záruční doby. Spoustu věcí si už lidé nedokážou nebo ani nechťejí opravit, protože finančně se to nevyplatí, a dobrého řemeslníka aby pohledal.

Většina Čechů dnes považuje třídění odpadů za běžnou součást svého života. To je samozřejmě dobře. Problém tkví v tom, že lidé se nechávají uchlácholit polovičatými řešeními. Dovézt rozbitou televizi do sběrného dvora nebo vyhodit plastové obaly do žlutého kontejneru totiž vyřeší jen důsledek, nikoli příčinu problému. Nejde všechno vytrít do barevných kontejnerů a usmívat se, jak jsme k přírodě šetrní. Lepší totiž je žádné odpady nevytvářet. A ačkoli většina toho, co se vyhodí, pochází z velkovýroby, cesta začíná u každého z nás. Stačí se pro začátek zamyslet nad tím, co a kde kupujeme a zda to opravdu k životu potřebujeme.

Jana Vondrová

Bez obalu

Stává se vám, že vám je líto vyhodit třeba krabici od džusu nebo bonboniéry, láhev od pracího prostředku nebo šamponu, igelitovou nebo papírovou tašku? Věci nové, designově propracované, funkční a ještě použitelné? Člověk to párkrát přendá z místa na místo, chvíli i někde skladuje, ale přibývají další, a pokud je bez lítosti nevyhodíte, budete mít za chvíli z obydli skladiště.

Zákon o odpadech na prvním místě zmiňuje prevenci vzniku odpadu, a teprve potom jeho druhy, třídění, recyklaci, likvidaci.

Pokud se chováme křesťansky, občansky a spotřebitelsky odpovědně, první věcí je snažit se odpad vůbec nevytvářet. Úplně to nejde, ale jde to hodně minimalizovat. Bydlí nás doma pět, a když jednou za 14 dní jedou popeláři, před naší farou stojí poloprázdná klasická pozinkovaná popelnice. Před domy našich sousedů, i když jich v domě bydlí tolik, co nás, stojí dvě velké plastové popelnice na kolečkách a ještě nějaký ten plný pytel navíc. Čím to?

Veškerý bioodpad dáváme na kompost, vyrobený ze starých prken. Z módních plastových kompostérů bude za nějaký čas další množství plastového odpadu. Z bioodpadu se za rok kompostováním stane cenné hnojivo plné živin a mikroorganismů, tolik potřebných pro dnešní vyčerpané a polomrtvé půdy i pro to, co chcete vypěstovat.

Když jdu nakoupit, jako nejdu bez peněz, nejdu ani bez tašky a sáčků. V obchodě jsem stále ve střehu a s díky odmítám od prodavačů všechny sáčky a tašky. Už si na to mnozí zvykli a už netvrdí jako dříve, že to do sáčků dávat musí. V Ivančicích, kam chodím nakupovat maso, si zase prodavačky v masnách zvykly, že chodím s bílým 3 kg plastovým kbelíčkem od jogurtu. Chce to jen, aby se naučily používat na vahách nulovací tlačítko. Při třetím nákupu už kyblíček přestává být problémem a vítají mě s úsměvem: „A paní s kyblíčkem.“

Ovoce a zeleninu kupuji také zásadně bez plastových vaniček, sáčků, sítěk, bez obalů. Vadí mi i nálepky na jednotlivých kusech jablek nebo pomerančů. To je také odpad, sice drobný, ale v součtu nikoli zanedbatelný. V Makru kupujeme velká balení - celou cihlu sýru, tříkilový nebo pětakilový kyblík bílého jogurtu, kilový sáček tvarohu nebo filé. A dá se to zvládnout i autobusem, nemusí se tam brát vždycky auto. Mléko kupujeme v mlékomatu cestou ze Strachujova. Nepoužívámelobalovou ani jinou fólii. Nekupujeme porcované maso na polystyrénových platíčkách. Zásadně nekupujeme balenou vodu ani jiné nápoje v PET lahvích. Ani kávu z automatu, ani jednotlivé porcičky smetánky, mediků, marmeládiček, trojúhelníčky tavených sýrů. Kde se dávají nápoje do plastových kelímků, беру si sebou hrníček nebo si nápoj nedám. Když vidím plastový kelímek, stejně mě přejde chuť.

Člověk si prostě některé věci zakáže jako neekologické a nezdravé, chvíli ještě bojuje s konzumními stereotypy, ale zanedlouho se z toho stane samozřejmost. Chleba a pečivo kupujeme také nebalené, odnášíme si je v látkové tašce nebo trvanlivějším sáčku od jiných výrobků. U nás doma neexistuje dávat do odpadkového koše mikrotenový sáček, aby se koš lépe vynášel a neušpinil se. Každý člen naší rodiny je sledován mým ostržím zrakem, kterému neunikne ani jeden sáček přinesený domů navíc.

Zvyknout si takhle žít není nic těžkého ani žádná velká oběť. Je to vlastně úplné minimum slušnosti a citlivosti k Božímu stvoření, kterým se můžeme

prokázat. Stejně jsou ještě další kvanta odpadů - vody, výfukových plynů, odpadů při výrobě, které produkujeme, nebo jsou kvůli nám produkovány.

Často úplně zbytečně. Jeden náš kamarád pracuje u firmy, která vyrábí a seřizuje obalové stroje. Obdivuji sice jejich technickou dokonalost, ale zároveň jsem zaskočena, když slyším, že třeba letěl do Arabských emirátů opravovat stroj na balení jednotlivých porcí tatarky.

Často si říkám, že už mě nic nemůže překvapit - a ejhle - nově: osvěžovače vzduchu v Church Penzionu v Praze v Jungmannově ulici, které v pravidelných intervalech pšouknou mezi přítomné v jídelně porcičku květinové vůně.

Pokud vás tyhle naprosto zbytečné zátěže životního prostředí vždycky raní jako mě, nechte se naopak potěšit skupinou lidí, která rozjždí prodej do vlastních obalů, které nejsou jednorázové: www.bezobalu.org. Mám sen, že se jedním z prodejních míst stanou komerční prostory sborů Brno I nebo II. To bych plésala radostí nad tou pravou pokrokovostí naší církve.

Ale potěšila mě i modlitba, kterou jsem nedávno slyšela: Bože, žijeme v nadbytku. Prosíme, dej, ať aspoň neplýtváme. Amen.

Martina Kadlecová

CÍRKEVNÍ OTCOVÉ

Q. Septimius Florens TERTULLIANUS

V době, kdy tento křesťanský spisovatel žil, není již centrem kulturního a duchovního světa pozdní antiky Řím, do popředí se dostávají provincie, a jednou z nich je severní Afrika s významným kulturním střediskem, jímž bylo Kartágo. Působilo zde mnoho světských - pohanských autorů, pocházeli odtud mnozí křesťanští mučedníci, za křesťanskou literární kulturu můžeme jmenovat řadu církevních otců: jsou to jednak autoři tzv. apologetiky, obrany křesťanství vůči výtkám a pomluvám z pohanského okolí, jednak tvůrci křesťanské nauky - např. Cyprianus, Lactantius, Arnobius, a ovšem sv. Augustin. Pravděpodobně nejstarší z nich je Quintus Septimius Florens

Tertullianus, který žil přibližně v letech 160-220 (o prvenství soupeří s dalším africkým apologetou, jehož jméno je Marcus Minucius Felix). V jeho literárním díle se poprvé objeví některé dnes běžné teologické výrazy a bývá proto někdy označován jako tvůrce křesťanské latiny. Častěji a větším právem o něm mluvíme jako o křesťanském spisovateli s nejobtížnějším jazykem a nejsložitějším stylem. Ten je drsný, neuhlazený, mocně patetický, vyznačuje se

nerovnoměrnými větnými celky, autor užívá různých sentencí, přísloví a lidových obrátů, jeho metafory jsou excentrické, pracuje s nadsázkami, s parodií, ostrou ironií, konfrontačním sarkastickým humorem.

Narodil se v pohanské rodině, působil v Římě jako právník a sám přiznává, že vedl světský a dokonce lehkomyšlný život, ale oženil se s křesťanskou dívkou a pod jejím vlivem se stal křesťanem. Stále více pak inklinoval k askezi, což jej přivedlo do sekty montanistů, která se vyznačovala přísnými morálními zásadami, její vyznavači pahlili po mučednictví a očekávali blízký konec světa. Jako montanista (později snad dokonce založil vlastní sektářskou pospolitost - tertullianisty) byl zařazen mezi heretiky, během šestého století se dostává na index zakázaných autorů; nemluví se tedy o něm přímo a bez výhrad jako o církevním otci. Navzdory této rezervě se některé jeho dogmatické a christologické teorie staly základem západního křesťanského pojmosloví - Tertullianův je i samotný pojem Trinitas, Trojice, on jako první mluví o božích „osobách“. Také se dodnes uvádějí slavné výroky jako „*sémě křesťanů je krev*“, „*křesťanem se člověk nerodí, ale stává*“, ale také často, ovšem chybně, citované „*věřím, protože je to nesmyslné*“ (*credo quia absurdum*).

Ačkoliv následující generace jeho dílo důkladně studovaly, citován bývá s velkou opatrností a často anonymně, během středověku je jeho recepce velmi vzácná. Zájem o jeho myšlenkový odkaz se pak probouzí v období renesance a trvá dodnes.

Tertullianus sepsal více než třicet titulů věroučných, morálních a apologetických děl. Jeho nejznámějším spisem je Apologeticus, obhajoba křesťanství ve formě obhajovací soudní řeči. Olympští bohové jsou zde odhaleni jako zbožštělí lidé, kteří žili nemravně i dle měřítek tradiční římské morálky. Tertullianus zde připouští, že některé bytosti mají nadpřirozenou moc, ale dodává, že to jsou démoni. Obviňuje římské úřady z nespravedlivého zacházení s křesťany. Ty hájí před nejhoršími pomlouvačnými obviněními z krvesmilstva, kanibalismu a misantropie. Křesťana představuje jako dobrého občana, který plní závazky vůči bližním i státu přinejmenším stejně dobře jako vyznavači římských oficiálních kultů, a který sice odmítá císaři vzdávat božskou poctu, bude se za něj však ochotně a oddaně modlit. - Z dalších Tertullianových spisů nás mohou zaujmout již svými tituly např. pojednání Ad martyras (Povzbuzení mučedníků), De spectaculis (O hrách), De cultu feminarum (O chování a oblečení žen), De monogamia, De baptismo (O křtu), De oratione (O modlitbě), De patientia (O trpělivosti).

Byla už zmínka o zvláštním exaltovaném jazyce Tertullianových spisů. Do jeho děl nepronikne čtenář (ani jsou-li mu přeložena v dobrém překladu) snadno, autor jej může odpuzovat rigorózními morálními požadavky, přílišnou vášnivostí, přebujelým manýristickým jazykem, nedostatkem systému. Mnohé z toho je poplatné okolnostem autorova vzrušeného života, v oné době hrozilo pronásledování nejen africkým křesťanům takřka neustále, a tento tlak se podepsal na nervozitě, ale i na velkoleposti Tertullianova jazyka a stylu.

Český překlad Tertullianova Apologetika a ukázky z dalších spisů přeložil Josef J. Novák pro Patristickou čítanku (1983, 1987, 1998). V poslední době se na studium Tertullianových spisů soustředil pražský klasický filolog Petr Kitzler.

V Teologickém sborníku (2002) vydal překlad Ad martyras (Povzbuzení mučedníků) a jako samostatnou publikaci v nakladatelství Oikumene překlad spisu De spectaculis (O hrách) s důkladným úvodem a komentářem.

Tomáš Jeniš

Z PŮDNÍCH ARCHIVŮ

Povzbuzení do všedního dne - Jan Přemysl Šebesta

Bratr farář Jan Přemysl Šebesta se narodil 14. června 1904 v Krouně, v rodině reformovaného, později československého evangelického faráře Jana Vladimíra Šebesty. Jeho dědeček, licenciát teologie František Šebesta, žák Eduarda Böhla, profesora reformované dogmatiky na bohoslovecké fakultě ve Vídni, byl zakladatelem sboru v Hustopečích a prvním středoškolským učitelem evangelického náboženství v Brně.

Po ukončení studia na Husově československé evangelické fakultě bohoslovecké, stáží ve Štrasburku, Curychu a Edinburghu, působil Jan Přemysl Šebesta v letech 1928 - 1931 ve sboru v Německém (Sněžném na Moravě). V období 1931 - 1939 byl farářem v Břeclavi,

1939 - 1947 v Hodoníně a 1947 - 1950 ve Vysokém Mýtě. V roce 1950, v souvislosti s odchodem Viktora Hájka na synodní radu, byl zvolen farářem brněnského sboru. Po jeho rozdělení, ke kterému došlo v listopadu 1951, se stal farářem druhého brněnského sboru. Po dvě období zastával funkci seniora brněnského seniorátu. Zemřel 28. srpna 1972 v Brně.

Velikonoční kázání bratra faráře Šebesty, jehož zkrácenou podobu uvádíme, bylo uveřejněno ve Sbírce kázání pro rok 1954.

I. list Korintským 15, 3-8: „Vydal jsem zajisté vám nejprředněji, což jsem i vzal, že Kristus umřel pro hříchy naše podle Písem, a že jest pohřben, a že vstal z mrtvých třetího dne podle Písem, a že jest vidín od Petra, potom od dvanácti. Potom vidín jest více než od pěti set bratří spolu, z nichž mnozí ještě živi jsou až posavad, a někteří zesnuli. Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolů. Nejposléze pak ze všech, jako nedochůdčeti, ukázal se i mně.“

Apoštol Pavel, který chce posílit a ve víře utvrdit sbor, vzniklý jeho svědectvím, vidí nutnost připomenout Korintským ústřední bod Evangelia, na němž všechno visí, celé zvěstování i život z víry. Učíme se od něho, jak záleží na tom, co kážeme. Co kážeme, má se člověka dotknout v hlubině, má ho pohnout ku pokání, má sloužit k víře, má mu to dát smysl života, dobrou naději, má ho

to vést k činu. Naše kázání má usměrnit celé životní obcování, má zbavit člověka strachu a být zdrojem potěšení. Jaká to musí být zpráva, aby to vše unesla? Jaký musí být obsah zvěsti, aby byla takovou mocí?

„Vydal jsem vám nejprředněji, což jsem i vzal, že Kristus umřel pro hříchy naše podle Písem.“ - Tu jako byste slyšeli kus vyznání víry. Tím Evangelium začíná: poznáním našeho hříchu, tak strašného, že nemohl být usmířen jinak než zástupnou smrtí Syna Božího. Bůh ve své spravedlnosti dokázal lásku právě tím, že pro naplnění řádu vydal vlastního Syna, aby ušetřil člověka. Evangelium pak zaznamenává, že Kristus byl pohřben, čímž je doložena pravdivost jeho smrti a jeho lidské stránky. Teď však přichází to nejslavnější: vstal z mrtvých třetího dne. Ježíš Kristus vstal, jest živ - to je skutečnost, kterou on sám zjevil svým učedníkům, všem, kteří mu uvěřili. Tu se apoštol může dovolat řady svědků. „Vidín jest od Petra, potom od dvanácti, potom od Jakuba“. Kralický překlad „vidín jest“ není dost přesný, lépe by bylo: on se zjevil, ukázal, osvědčil sebe. Původcem toho jest on - Kristus.

Jak se stalo, co ti původní svědkové viděli či neviděli, to tu není řečeno. Očima mohli vidět jen prázdný hrob. Našimi představami je to, co Pavel míní, nezachytitelné. Skutečně, čeho oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na mysl lidskou nevstoupilo, to připravil Bůh“. Jde tu o zjevení. Proto říká Pavel: podle Písem. K tomu Pavel musí Korintským říci: neříkám nic, co neříkala už první církev. I Pavlovi se dostalo zjevení. Radí se naposled, mluví o sobě pokorně jako o nedochůdčeti, ale přece svědkem jest. Jediné z milosti. Z pouhé milosti si Bůh rouhače a ukrutníka Saula obrátil, zjevil mu svého Syna, vzkříšeného a živého, a učinil ho svým svědkem.

My pak víme, co to pro Pavla znamenalo. Na základě toho on postavil celý svůj život ve službu Kristu. Tím byl stanoven jeho pohled na život, pohled na smrt, jeho očekávání obecného vzkříšení. Odtud měl sílu ku přemáhání všech nebezpečí, pokušení, pronásledování, k vítěznému zpěvu: „Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?“ (1 Kor.15,55)

Nyní pak jde o to, co vyznáváme my. Nám se káže - a my máme svědčit. Můžeme být bez oné přesvědčivosti, o níž mluví apoštol? Apoštol se setkal se Vzkříšeným. I my se musíme se Vzkříšeným setkat. I my musíme být přesvědčeni o jeho životě. Nepotkáváme ho přímo, ale ve svědectví jeho svědků v Písmech. Působí to Duch svatý. Za tím však stojí Pán sám.

Kristus zemřel pro hříchy naše, to jest i pro moje - a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše - i pro mé ospravedlnění! Kde není živého Pána, tam není křesťanská víra. Vždyť svědectví Písem tam vrcholí. Všecko, co se má ještě podle Písem naplnit, na tom stojí. Bez vzkříšení by to bylo marné mluvení. Náboženství bez Krista vzkříšeného je bezživotné, ničemné, pouhý sebeklam.

Kam tebe zařazuje velikonoční svědectví? Vyznáváš a hoříš s Pavlem, planeš horlivostí víry v živého Pána, toužíš, aby tobě i mnohým se stal silou života? Proč mřít, když živý Pán volá a zve? Prosme, modleme se a hledejme, abychom patřili k radostným vyznavačům, aby každý z nás směl říci: Buď Pán pochválen, že i mně se zjevil Kristus, že on jest i mým životem. Amen.

Pro Setkávání připravil Pavel Čermák

Nově objevený dopis prvního brněnského kazatele

Po vydání Tolerančního patentu vznikl v Brně roku 1782 evangelický sbor. Obecně se má za to, že šlo o společenství německých luteránů. Ve skutečnosti se zde potkávali evangelíci luterského i kalvínského vyznání, německého i českého jazyka. Mezi sborovými dokumenty, nyní uloženými v Archivu města Brna, je vzácně dochovaný koncept česky psaného dopisu prvního kazatele Victora Heinricha Rieckeho (1759-1830).

Čeština byla stuttgartskému rodáku Rieckemu pochopitelně neznámá. Brzy po příchodu na Moravu se rozhodl tento nedostatek napravit a ke svým bohatým jazykovým znalostem připojit další. Český dopis svědčí o značné pílí, napsal jej už po sotva tříměsíčním pobytu na Moravě. Je zřejmé, že pastor nechtěl povýšeně ignorovat potřeby části věřících, vážil si bohatých i chudých, Němců i Čechů.

Co je obsahem dopisu? Nová nařízení, ukončující „rok milosti“ 1782, postavila brněnského kazatele do nezáviděníhodné situace. Osvícenec Riecke, jehož na Moravu přivábilo vyhlášení svobody svědomí, měl nyní asistovat při jejím omezování. Nyní musel každý nový odvážlivec, který chtěl být protestantem, podstoupit šestinedělní cvičení u římskokatolického faráře. Rieckemu nezbývalo, než věřící seznámit s nutností prokázat se dokladem o členství v církvi. Pokud by pastor posloužil evangelíku, který ještě nebyl úředně zapsán, hrozil mu postih, v krajním případě i vypovězení ze země.

Milí přáteli moji!

Jakož ste mne před ankolika neděli skrze posle schválního prositi dali, abychom vám u nás svaté tělo a krev Pána Ježíše podal, tak jsem vám to tehdy rád přislíbil. Poněvadž ale od toho času všem evangelickým pastorům skrze královské patenty přísně zapovězeno jest, aby žádného k svaté Večeři nepřipustili, který by se psaným atestacím od vrchnosti své nevysvědčil, že se již předešlého roku k víře evangelické přiznal a k naší obci připsati dal. Prosím tehdy vás: Přineste s sebou strany toho jisté a dokonalé atestací od vrchností vašich, však ale aby vaše jména zřetelně v jmenovaných atestacích napsané byly.

Z té příčiny vás tehdy na den Zvěstování Panny Marie očekávati nebudu, nýbrž až na Květnou neděli, to jest 13. dubna roku tohoto. Spolu vás taky prosím, abyste se do toho času k té svatej Večeři dobře a pokorně přichystali. Bůh požehnej vaše dobré a blahoslavené předsevzetí! S tím vás do jeho milosrdenství odporoučím a tak vám přeju, abyste se dobře měli, přátelé a příbuzní mí.

V Brně dne 18. přezna [1783]

Rieke.

Evangelický lutheránský pastor brněnský

[illegible]

u. Louis. ^{Jun} 18. Maria.
Prinzess

Kindly
frangibly at Kansas by Pastor Dr. Dr. Dr.

Sixtus Bolom-Kotari

V této souvislosti upozorňujeme na pořad České televize o Toleranční modlitebně v Brně, který najdete na internetu na i-vyslání ČT (byl vyslán 1. února ve 12,40 na ČT2 v Křesťanském magazínu). Díky bádání bratra Sixta Boloma se podařilo identifikovat místo, kde stála. Nachází se ve dvoře Střední a Vyšší umělecké školy uměleckých řemesel - Husova 10 a je možné, že se zachovala jedna její stěna, v níž jsou naznačená okna. Bylo by vhodné sem při vhodné příležitosti umístit pamětní desku.

Zajímavé podrobnosti ze života brněnských evangelíků se lze dozvědět v knize Kateřiny Tučkové: Fabrika - příběh textilních baronů moravského Manchesteru, která vyšla při příležitosti výstavy: Brno - moravský Manchester - 250 let metropole textilního průmyslu. Výstava je otevřena v Moravské galerii v Brně (Uměleckoprůmyslové muzeum - Husova 14) do 12. dubna.

redakce

CO ZAZNĚLO U STOLU

„Spolu u stolu“

je krycí název jednoho z úterních setkání pro všechny generace v Blahoslavově domě. Obvykle se koná 3. úterý v měsíci. Farářka Saša Hauserová zve k posezení a rozhovoru hosty různých profesí, z různých církví a také různého věku. Host se představí - svou profesí, službu, cestu víry - a následně mu účastníci mohou klást otázky. Rozhovor obvykle trvá asi hodinu a půl i déle, v následujícím článku tedy najdete jakési „drobníčky“, alespoň kusé informace pro vaši představu.

Lednovým hostem byla paní Pavla Pilerová. Je katolička, s manželem má pět dětí a malou neziskovou organizaci Bakhita, spolupracuje s řadou organizací (utajený azylový dům, Podané ruce, Národní centrum pro rodinu), ale těžištěm její práce je neinstitutcionální pomoc rodinám a maminkám, které se ocitly v tíživé situaci.

Jak to všechno začalo

V životě člověk naráží na to, že někdo potřebuje pomoc, je to taková ta běžná a úplně normální - kamarádka potřebuje pohlídat děti, někdo potřebuje nakoupit. Když byla ale naše nejmladší dcera asi tříletá, začali jsme potkávat rodiny, které byly v nějaké velmi náročné situaci. Asi první z nich byla paní s pěti dětmi, kterou jsem znala z dřívějška. Manžel byl silný alkoholik, agresivní, ona nechtěla odejít, ale nezvládala to. Pořád se to zhoršovalo. Řekli jsme si s manželem, že jí musíme pomoci. Snažili jsme se ji povzbudit, aby odešla, zařídili jsme azylový dům, vymysleli jsme, že její věci odstěhujeme na faru, aby je manžel nezničil. Stalo se ale to, co se v takových případech často stává (a co jsme v té době ještě netušili) - její manžel zjistil, že chce odejít, otočil a slíbil, že se půjde léčit. Tím pádem ona také otočila, že nikam neodejde, protože on se vlastně chce léčit a je hodný. Tak to dopadlo.

Do toho přišla situace, kdy jsme začali intenzivněji pomáhat jedné rodině se čtyřmi dětmi (do té doby jsme jim pomáhali s oblečením) - manžel vozil paní domov z věznice, kam se po tragické nehodě dostal její manžel a ona za ním nemohla. Přibývalo toho. Mezitím jsme začali využívat domluvenou místnost na faře - navezli jsme tam regály a třídila jsem tam oblečení, které mi různí lidé nosili. Začali jsme tento druh pomoci dělat ve větším, třídila jsem a dávali jsme to dál.

Obtíže a jejich překonávání

Začínali jsme mít pocit, že je toho na nás nějak moc a nevěděli jsme si moc rady. Na jednu stranu potřebné rodiny přibývaly, na druhou stranu jsme si říkali, že máme pět dětí, jsme na to sami, ale ty lidi nemůžete poslat pryč. Tak jsme to konzultovali s jedním naším knězem, ten nám řekl, že má za to, že skutečně pro tuhle věc máme určité charisma, ale že se s tím musíme naučit pracovat, musíme se snažit to předávat, snažit se zapojit i další. Já jsem mu dala za pravdu, ale nevěděla jsem, komu to předat. Ale později se stalo, že jedna maminka, co si dala po drogové závislosti život do pořádku, mi začala chodit pomáhat. Ona se nakonec dala i pokřtít, ačkoliv já sama jsem jí o víře nic neříkala, ona začala sama - tím, že jsme pracovaly na faře, asi jí došlo, že to neděláme jen tak.

Později se naskytla úžasná věc - jak přicházely rodiny, často potřebovaly podporu i finanční (maminky jsou na vše samy, mají jeden plat, vysoký nájem, alimenty partner většinou neplatí, mají 2-3 děti). Božím řízením mě oslovil kamarád, že má pod centrem pro rodinu nadační fond, kam shání peníze, ale že by potřeboval někoho, kdo je bude rozdílet do rodin, a to skutečně těm, kteří to potřebují.

Úspěchy vs. neúspěchy

Manžel říká, že někomu je potřeba postavit koupelnu, někomu stačí čokoláda - každý potřebuje jinou pomoc. A někdo má ohromný problém pomoc vůbec přijmout. Já těm lidem vždy říkám, že třeba za pár let pomohou oni někomu jinému. Někdo pak má pocit, že mu musíte pomáhat už pořád, ale to se musí člověk naučit rozlišit a musí to hlavně všechno dělat s Pánem Bohem, protože kdyby to dělal sám ze svých sil, tak to nezvládne. Já bych to asi ani nedělala (smích), kdybych to dělala jen pro sebe nebo za sebe.

Časem se ozvala paní, která byla úplně na samém začátku - mezitím měli už šest dětí a ona mi volala, že se skutečně rozhodla od manžela odejít. A chtěla někam na faru, nebo zkrátka někam. Já jsem slíbila, že se zeptám, ale byla jsem skeptická. V té době jsem však už spolupracovala s organizací „Na počátku“, která pomáhá hlavně maminkám, které jsou těhotné, mají utajený azylový dům a kromě toho mají také tzv. byty „na půli cesty“, samostatné byty, kde se ale maminkám ještě pomáhá. A šťastnou shodou okolností zrovna měli byt volný, a tak se tam vzdor různým nesnázím v komunikaci přestěhovala. Děla ale nepochopitelně věci, každý týden jezdila manželovi vařit, nakonec, po třech měsících se k manželovi vrátila. Postupně jsem tak zjišťovala, že maminky, když mají nějaký skutečně velký problém v rodině, většinou jsou to

ty závislosti nebo domácí násilí, jsou na tom problému vlastně také závislé. Říká se tomu tzv. spoluzávislost. Tento případ dopadl v uvozovkách špatně, žena se k manželovi vrátila, on pije dál.

Chci tím říct, že když člověk někomu pomáhá, nesmí počítat s tím, že bude nějak úspěšný nebo že se něco zásadního stane, a pak bude mít dobrý pocit, že se něco podařilo. Tu a tam se někdo zeptá, jakou máme úspěšnost, ale to takhle nejde říct, i když to třeba v první chvíli vypadá, že se věc nezdařila, ten dotyčný si třeba časem vzpomene a zkusí s životem ještě cosi udělat.

Bakhita

Já jsem si nikdy nemyslela, že budeme zakládat nějakou organizaci, to v žádném případě. Prostě jsem si myslela, že to budeme dělat jen tak, že kdo potřebuje pomoc, tomu pomůžeme, ale zakládat organizaci nám přišlo zbytečné. Jenže v té době, kdy jsme sháněli bydlení pro paní s manželem alkoholikem, jsem si taky vzpomněla, že je jedna fara ve Volvířově u Telče, u Kostelního Vydrří, spravená, moc pěkná a věděla jsem, že je prázdná. Tak jsem volala bratrům karmelitánům a oni mi řekli, že nemají prostředky na provoz a faru budou muset prodat. Manželovi to přišlo líto, a tak jsme vymysleli, že aby fara fungovala a žila, budou tam jezdit rodiny, maminky samoživitelky s dětmi nebo skupiny, scholy. Aby to bylo přístupné všem, mají to všichni zadarmo a jen ten, kdo může, přispěje na druhé nebo aspoň sám za sebe. A proto jsme potom pochopili, že musíme něco založit - s provozem fary je spojené účetnictví a další věci.

S manželem jsme pak přemýšleli, jak ji pojmenovat, aby to vyjadřovalo, co vlastně děláme. A jeho napadlo pojmenovat ji podle Josephiny Bakhity, první černošské světice, která se dostala z otroctví. To bylo symbolické, řada lidí dnes žije v nějakém otroctví. A Bakhita symbolizuje, že bychom měli lidem pomáhat se z těch otroctví osvobozovat.

Vize do budoucna

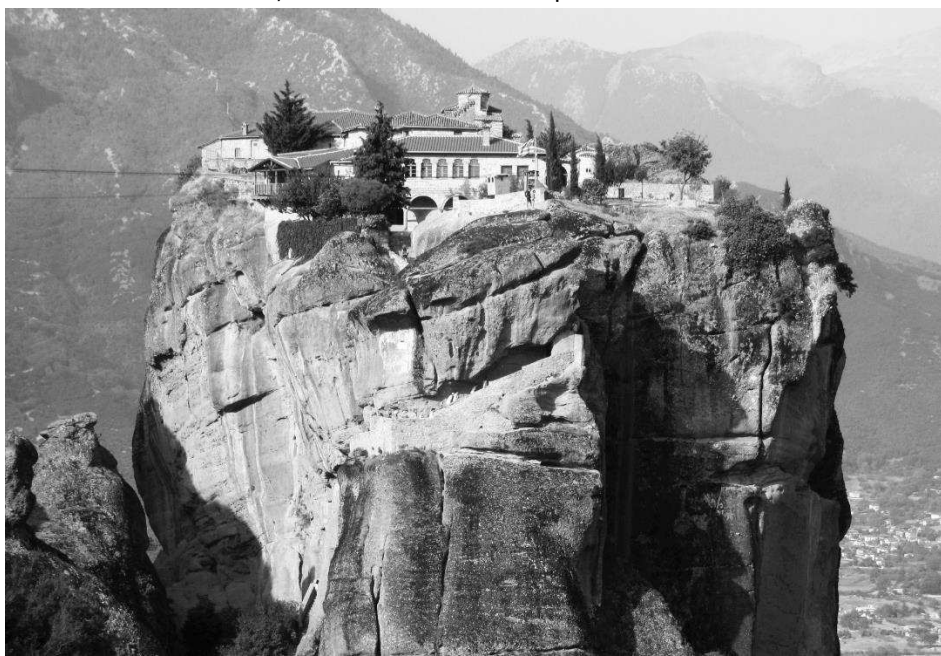
Naše finanční situace není snadná - nebereme dotace, nežádáme o granty a ani nechceme, nemáme na to kapacitu. Neděláme projekty, protože mám zkušenost z centra pro rodinu, jak je to svazující. Stojíme o konkrétní pomoc, aby se neztrácel čas řešením administrativy. Já to dělám vše zadarmo, i když přijdou pomoci kamarádky, je to vše na bázi dobrovolnictví. Finance tedy sháníme jen na provoz. Maminky nevyhledáváme, nesnažíme se někomu volat, jestli nepotřebuje pomoc. Všechno přichází samo - no, ne samo, Pán Bůh to řídí!

V současné chvíli si pronajali Pilerovi na Kraví hoře prostory, kde se maminky v krizových situacích mohou setkávat, a třeba i něco vyrábět - ideální by bylo, kdyby si maminky skrze výrobky mohly třeba něco přivydělat, ale to prý zatím nejsou moc dobře realizovatelné vize. Větší prostory však umožňují přijímat více darů. Kromě toho mají Pilerovi rozvinutou síť pomoci v řadě českých měst a vesnic - zdejší maminky, které jsou v tíživé situaci nebo naopak o někom takovém vědí a jsou schopné distribuovat např. oblečení z balíku.

Z nahrávky přepsala Saša Hauserová

Severní Řecko 2

V druhé části našeho putování jedeme z města Ioannina, centra kraje Epirus, přes hory k východu. Naším cílem jsou kláštery Meteora zapsané na seznamu světového dědictví UNESCO. Nad městečky Kalambaka a Kastraki se tyčí vysoké skalní věže, některé mají na vrcholu jako korunu kamenné domečky s červenými střechami. I když se blíží večer, neodoláme a vyrážíme. Ze silnice odbočuje úzká pěšinka vzhůru. Stoupáme tmavým lesem strmými serpentínami a po chvíli jsme v sedle pod klášterem Metamorfosis. Vchod už je sice zavřen, vnímáme však krásu a charisma místa: jsme vysoko nad okolní krajinou, nad námi klášter, kolem skalní věže v zapadajícím slunci, nedaleko další dva kláštery na vrcholcích nižších skal. Kouzlo místa však porušilo velké parkoviště nad námi: oč silnější zážitek je vylézt sem jako dříve po úzké pěšince, než přijet autobusem. Stmívá se, do hotelu se vracíme potmě.

Mnišství, tj. dobrovolný odchod od světských věcí do samoty, odříkání, meditace a modlení, začíná v prvních staletích našeho letopočtu. Existence poustev a mnichů je zde prokázána již v 11. století. Mniši žili v jeskyních a o nedělích a svátcích sestupovali dolů, aby společně sloužili mše. Ve 14. století srbští páni, kteří tehdy vládli v Thesalii, poskytli mnichům různá privilegia. Z poloostrova Athos sem dorazil vlivný mnich Athanasios a založil zde v roce 1356 klášter, který nazval Meteoro, tj. vznášející se mezi nebem a zemí. Klášter se dnes jmenuje Metamorfosis (Proměnění Páně) a název Meteora se rozšířil na všechny zdejší kláštery. Vystavěl zde kapli a několik cel. Soustředil 14 mnichů do bratrstva. Mnichů rychle přibývalo a klášter se musel stále rozšiřovat. Chrám

byl vyzdoben překrásnými nástěnnými malbami, přibýly věže, špitál, nové cely, vodní nádrže, další stavby i zahrádky.

Klášter na protějším vrcholku postavil mnich Varlaam, další vyrostly v 15. a 16. století. Úpadek začal v 18. století, kdy mnozí církevní hodnostáři přesídlili do mnišské republiky na poloostrově Athos. Kláštery sehrály také významnou roli při udržování řeckého národního povědomí, které vedlo k národnímu obrození v 18. století a ke vzniku moderního řeckého státu. Dnes je trvale obydleno řeholníky pouze 6 klášterů, které návštěvníci mohou navštívit, dalších 15 je už neobývaných. Mniši kromě svých denních povinností mají na starosti i péči o vzácné historické památky a ikony. Výstavba klášterů na vrcholcích skal byla velmi náročná, veškerý materiál se vynášel na zádech, nebo pomocí kladky. Do kláštera se muselo namáhavě lézt po několika žebřících, nebo se nechat vytáhnout v síťové kleci na laně, dnes je pohodlný přístup po schodišti vytesaném ve skále.

Druhý den jedeme ke klášterům autobusem. Dopoledne stihneme navštívit mužský klášter Svaté Trojice a ženský klášter svatého Štěpána. První z nich je vybudován na temeni skalní věže, do kláštera ze sedla stoupáme chodbou vytesanou ve skále. Do druhého vede z masivu most, dříve visutý. Centrem kláštera je ústřední chrám zvaný katholikon, vyzdobený nádhernými malbami. Zdejší kláštery žijí, vedle starých maleb jsou zde malby vytvořené nedávno. Je na nich realisticky zobrazeno mučení světců, sekání hlav apod. Jeden strop zobrazuje 5. den stvoření zvířat. Na dalším z roku 1998 zobrazujícím druhý příchod Pána je také drak chrlicí obrovský plamen. Zaujal mne výjev hříšníků lezoucích po žebříku do nebe. Andělé jim pomáhají, malé černé postavy čertů je strhávají do propasti, padají do chřtánu draka. Klášter má i své zahrady. Z terasy jsou nádherné výhledy, město Kalambaka je jako na dlani. Na závěr jsme se ještě zastavili v ikonopisecké dílně, kde nám slečna předváděla, jak se takové ikony vyrábějí.

Vyvrcholením zájezdu byl výstup na bájný Olymp, sídlo řeckých bohů. Přijeli jsme na Olympskou riviéru u Litochora. Večer na schůzce zájemců o výstup na vrchol jsme se dozvěděli, že Olymp není hora, ale celé pohoří s padesátkou vrcholů nad 2 000 metrů, šest z nich v hlavním hřebeni

má přes 2 800 m. Nejvyšší (2 917 m) se jmenuje Mytikas, výstup na něj vyžaduje místy lézt s pomocí rukou. Proto většina turistů chodí na nižší vrcholy Skala (2 866 m) a Skolio (2 903 m), na které vede chodecký terén. Z hotelu na pobřeží vyjíždíme ve 4 hodiny ráno. V 5 hodin jsme v Prionii (1120 m), kde

končí silnice, dál musíme už pěšky stezkou lesem při světle baterek. Po hodině se začíná rozednívat a po sedmé hodině jsme na Chatě A ve výšce 2 040 m.

Počasí nám přeje. Nad námi je vidět strmý svah zakončený skalnatými zuby, nejvyšší je Mytikas. Z cesty stoupající hranou na vrchol Skala ve výšce 2 500 m odbočujeme na stezku, traverzující východní svahy hřebenu. Pod vrcholem stezku opouštíme a lezeme po skalách přímo vzhůru. V 10:30 naše čtveřice stojí na nejvyšším zubu Mytikas s řeckou vlajkou. Protější západní stěna spadá svisle dolů do propasti. Z vrcholu musíme opatrně scházet po šikmých plotnách, přejít exponovanou štěrbinu a vylézt na vrchol Skala. Dál už je cesta pohodlná, dovede nás na třetí vrchol Skolio. Díváme se zpět na zubatý hřeben s Mytikasem, hory se začínají zahalovat mráčky. Sestup sutí dolů jde rychleji, vyžaduje však pozornost. Na chatě si dáváme polévku a pokračujeme dolů, před pátou jsme u autobusu. Večer na pobřeží jsem našel místo, ze kterého je vidět vrchol Mytikas v zubatém hřebeni Olympu, tam jsme před pár hodinami byli!

Na zpáteční cestě objíždíme Soluň a vjíždíme do Bulharska. Z hlavní silnice odbočujeme do městečka Melnik v podhůří pohoří Pyrin. Leží v úzkém údolí pod strmými útesy z měkkého pískovce, tzv. zemní pyramidy. Jedna ulice malebných domečků po obou stranách vyschlého potoka. Ruiny pevnosti, paláce a kostela. Navštívujeme muzeum v domě obchodníka Kordopulova z roku 1754. Pěkně zařízené pokoje, společenská místnost, pokoj pro hosty, ženský pokoj a pracovna pána s tajným východem v neklidné době. V přízemí je vinařské zařízení a sklepy. Výše v údolí devastované rekreační středisko a opravený kostelík. Zapadající slunce ozařuje žluté útesy nad městem.

Historie Melnika sahá do prvního století před naším letopočtem. V době první bulharské říše hrad střežil obchodní stezku ze Soluně do dnešní Sofie. Ještě před sto lety zde žilo na 20 tisíc lidí, dnes jen necelých 400. Melnik je mimořádnou

architektonickou rezervací se stovkou domů prohlášených za kulturní památku. Byl jsem zde před 38 lety, bylo zde živěji, dnes je řada domů pěkně opravena, mnohé stavby z doby socialismu však chátrají. Závěrečná večere v hospůdce vítající české a polské turisty. Po snídani v našem hotelu Melnik velmi dobré úrovně nám vyrazila dech „Síň tradic“ s obrazy a bustami bulharských a sovětských papalášů od Lenina po Gorbačova a dalšími artefakty z éry komunistů. Po snídani autobus míří na sever, ještě pohled na pohoří Pirin s nejvyšším vrcholem Vichren, jen o 3 metry nižším než Mytikas, a jedeme přes Sofii a Bělehrad domů.

Jan Franců

PhDr. Věra Doleželová

Sestra Doleželová se jako Věra Michalová narodila v Brně a v Brně také celý svůj dlouhý život žila. Narodila se v tradiční evangelické rodině a toto prostředí určovalo celý její život. Jasnou víru v Boha, milosrdného Otce Pána Ježíše už jako dítě ve své rodině přijala a později sama pro sebe probojovala a promyslela. Tato víra byla pevnou součástí života naší zesnulé. Pomohla jí vyrovnat se s těžkými podmínkami totálního nasazení u firmy Klöckner v Brně a posléze v gumárně v Kuřimi, kam jako všichni narození v roce 1924 byla za války poslána. Tato víra jí pomohla přijmout smrt staršího syna Tomáše, na kterého až do konce svého žití s láskou vzpomínala, a posléze i smrt manžela.

Už v mládí, v rodině, se také pevně utvářely životní postoje zesnulé - úcta k prvním prezidentům naší republiky, Tomáši Masarykovi i Edvardu Benešovi. Jejich výročí a význam například nikdy neopomněla připomenout při sejitích středeční kavárničky. Výrazný vliv na její život měla i Akademická YMCA. Vystudovala angličtinu a historii na Filosofické fakultě Masarykovy university v Brně. Rodinná tradice se podepsala i na volbě tématu její disertační práce: „Evangelíci na moravském Novoměstsku v letech 1781-1890 - v rámci vzájemných styků se Slovenskem a Uhrami“, v níž psala o přiznání evangelíků k víře otců po tolerančním patentu. Mimořádně, tato práce je dodnes citována. Po smrti syna Tomáše krátkou dobu učila angličtinu na základní škole a potom byla zaměstnána v Ústavu etnografie a folkloristiky Československé akademie věd v Brně a ve Státní vědecké knihovně v Brně (nynější Moravské zemské knihovně), odkud odešla do důchodu. Rodina, a to nejen ta její nejbližší, ale celý široký okruh rodin sourozenců, jejich dětí a posléze i další generace, to bylo velmi důležité prostředí pro život naší zesnulé. A tu nejširší rodinu pro ni tvořil sbor. Tam nacházela oporu, potěšení i posilu a naději.

Olga Tydlitátová

Sestra PhDr. Věra Doleželová rovněž v průběhu minulých let napsala několik velmi hodnotných příspěvků do Setkávání. Ještě i v tomto čísle se patří vděčně připomenout životopis brněnského faráře Victora Heinricha Rieckeho, o němž zde píšeme na jiném místě.

Redakce

LIDÉ VE SBORU

Brno I

2.4.	Dita Smýkalová	40 let
4.4.	Eva Matoulková	30 let
5.4.	Věra Přikrylová	84 let
8.4.	Alena Běťáková	70 let
8.4.	Květoslava Vágnerová	87 let
9.4.	Ondřej Samuel Beneš	10 let
10.4.	Eliška Dočkalová	76 let
10.4.	Pavčina Řehulková	40 let
13.4.	Jiří Krčmář	40 let
13.4.	Eva Langerová	78 let
14.4.	Pavel Sypták	72 let
15.4.	Zlatica Weisssová	70 let
20.4.	Miloš Sedlo	74 let
22.4.	Květoslava Vondráčková	79 let
23.4.	Marie Wittichová	73 let
24.4.	Jan Fleischer	80 let
25.4.	Zita Horňáková	30 let
26.4.	Ivana Janáčková	74 let
28.4.	Milena Hanychová	50 let

Oddáni byli:

7.3. Michaela Pleslová a Juraj Tkáč

Rozloučili jsme se:

9.2. Zora Ondrová, nar. 1920

6.3. Věra Doleželová, nar. 1924

Brno II

2.4.	Eva Pašková	78 let
2.4.	Květa Dufková	71 let
3.4.	Marie Pavlíková	94 let
4.4.	Charlotte Szotkowská	76 let
6.4.	Jaroslav Nedbálek	74 let
7.4.	Lubomír Ryšavý	89 let
7.4.	Emilie Petrgalovičová	79 let
8.4.	Eliška Haklová	78 let
9.4.	Zdeňka Burešová	76 let
13.4.	Hana Bůžková	81 let
13.4.	Václav Janda	71 let
16.4.	Jiřina Kuchařová	72 let
16.4.	Marie Nedbálková	72 let
17.4.	Radomil Krais	84 let
18.4.	Petra Ludvová	40 let
19.4.	Blažena Kadlecová	83 let
20.4.	Renata Dostálová	50 let
22.4.	Hana Synková	72 let
23.4.	Vlastislav Vondrouš	73 let
26.4.	Jaroslav Veselský	84 let
28.4.	Kateřina Růžičková	40 let
29.4.	Věra Freiburgerová	95 let
29.4.	Oldřich Svoboda	73 let
29.4.	Miloš Pellar	50 let
30.4.	Maxmilián Osvald	91 let

Rozloučili jsme se:

27.2. Alena Havířová, nar. 1926

DÍKY A PROSBY

Pane Bože, i dnes se chceme u tebe přimlouvat.

Přimlouváme se za církve, aby nelpěla na svých chrámech a obřadech, ale aby žila z toho, že ty jsi ukázal spolehlivou cestu, která vede k tobě.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se za svět, za národy a skupiny, které jiní utlačují, za menšiny, které jsou druhými přehlíženy - myslíme dnes zvlášť na pronásledované křesťany v Sýrii, Egyptě a Iráku.

Prosíme za všechny obyvatele území, na kterém působí Islámský stát.

Přimlouváme se za obyvatele východní Ukrajiny, aby se jim dostalo míru.

Také ukrajinským a ruským politikům připomínej jejich odpovědnost.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se za potřebné, za jednotlivce, kteří nikoho nezajímají, za ty, kteří se s druhými nedokáží smířit.

Přimlouváme se za ty, kteří mají smutek, kteří dnes ve válečných konfliktech přicházejí o své nejbližší.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se nakonec také za sebe, abys i v nás překonával naši neochotu ke smíření, naše sklony druhým vyčítat, naše sklony tvářit se lepšími, než jsme.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přímlovná modlitba zazněla při službách Božích
v neděli 8. března v Blahoslavově domě.

BUDE

Kavárnička v dubnu

- 1.4. Zpíváme písně z evangelického zpěvníku na přání.
- 8.4. O rodině 1. prezidenta ČSR nám poví sestra Zdenka Kršková.
- 15.4. O své zajímavé zážitky z cest spojené s promítáním snímků se s námi podělí bratr Jan Franců.
- 22.4. Pěknou hudební produkci předvedou studenti konzervatoře.
- 29.4. Bratr Jaroslav Černý: „Jak jsem se stal evangelíkem a jak mě Bůh vede.“

Nešpor v Blahoslavově domě

Dubnový nešpor se v Blahoslavově domě uskuteční v neděli 19. dubna od 18 hodin. Vystoupí při něm varhaníci brněnských sborů Martina Šebestová, Ondřej Maňák a Ondřej Hájek. Vedle varhanní hudby zazní také čtyři velikonoční písně skladatele Josefa Ahrense, které přednese Helena Pellarová. Kázáním poslouží farářka Alexandra Hauserová.

Květnové hudební nešpory v Červeném kostele

Další hudební nešpory se konají v neděli 3. května v 19:30. Účinkuje Vachův sbor Moravských učitelek a kázat bude bratr farář Jiří Gruber. Výtěžek bude určen pro Handicap klub Brno.

Jarní brigáda na Blažkově

Vážení přátelé a příznivci Blažkova, na první prodloužený květnový víkend od čtvrtka 30. 4. do 3. 5. 2015 se bude ve středisku konat jarní brigáda. Jako vždy je to dlouhý víkend, je možné přijet i na kratší dobu, ale prosím dejte vědět od kdy do kdy. Také platí, že když budete chtít pozvat ještě nějaké známé a kamarády, dejte prosím vědět, abychom vám mohli připravit nejen tu správnou blažkovskou práci, ale také něco na zaplnění prázdného břicha.

Zájemci prosím přijměte pozvání a hlase se u sestry Evy Vojtíškové nebo u bratra Petra Sochy. Práce bude spousta a již se zase na vás těšíme. Za kuratorium

Petr Socha

Betlém otevírá pátý dům

V roce 1990 zahájilo v bývalé Odstrčilově vile v Kloboukách u Brna provoz jedno z prvních středisek obnovené evangelické Diakonie. Od té doby slouží pro trvalý pobyt deseti vozíčkářů. V roce 1992 následovalo otevření Narnie v objektu evangelické modlitebny v Morkůvkách, která je po přístavbě určena jako denní a týdenní stacionář pro 17 dětí s kombinovaným postižením. V roce 2007 byla otevřena v bývalém rodinném domku v Brumovicích Arkénie jako chráněné bydlení pro pět dospělých, kteří vyšli z Narnie. V roce 2011 byla opravena bývalá evangelická škola v Morkůvkách, kde místní sbor nabídl prostory pro odloučené pracoviště základní školy a praktické školy v Hustopečích. Chodí do ní 16 žáků z Narnie a Arkénie. A nyní otevírá Betlém v Brumovicích první vlastní

budovu, která nese název Mirandie. Je určena jako chráněné bydlení pro 12 lidí s těžkým zdravotním postižením. Základní kámen byl položen 26. května 2013 a dva roky poté 3. května bude uvedena do provozu. Zveme vás všechny na slavnost, při níž poděkujeme za Boží pomoc i lidskou podporu a necháme se povzbudit Božím slovem. Slavnostní otevření se koná v neděli 3. května ve 14:30 hodin v Brumovicích. Slova díky i povzbuzení pronesou zástupci církve, Diakonie i státní správy. Zazpívá cimbálová muzika i chrámový sbor Izmael. Stavební část budovy má hodnotu 21 milionů a vnitřní vybavení 2 miliony. Většinu prostředků poskytl ROP Jihovýchod z evropských fondů, 15 % nákladů sbírá středisko prostřednictvím darů od institucí i jednotlivců (zatím se podařilo získat 3 miliony Kč z 5 miliónů). Pracovní příležitost zde získá 12 lidí. Při zahájení bude možné si nový domov prohlédnout a pak se již brzy zaplní prvními obyvateli.

Jiří Gruber

Z BRNĚNSKÉHO SENIORÁTU

Jsem mladý jako moje naděje

Většina lidí je svými vztahy zakotvena v rodině a mnoho přátel najde i mezi svými spolupracovníky. U křesťanů k tomu navíc přistupuje rozvětvené předivo vztahů ve sboru, případně v širším společenství církve. Tato trojitá skladba lidí se sešla v neděli 8. února v brněnském Divadle na provázku, aby popřála svému příteli a spolupracovníku **Vladimírovi Zikmundovi** k šedesátinám. Kromě dobrého vína, chlebičků a gratulací dostali pozvaní od jubilanta dárek - pěvecké vystoupení židenického Chrapotu a mistrovské vystoupení Vláďova přítele Láryho Hausera, který postupně zahrál celý zástup postav a hlasů ve třech apokryfech o Ježíšových zázracích: Svatba v Káni, Vzkříšení Lazara a Uzdravení slepého a chromého podle námětů Daria Fo. Přítomní teologové si vychutnali jemné exegetické narážky a spolu s ostatními se výborně bavili nad lidskou mazaností, sobectvím, ale i upřímnou radostí těch, jimž Ježíš opravdu pomohl.

Vladimír vyrostl ve velké a duchovně bohaté rodině na Vsetíně. Jeho otec, praktický lékař a později ordinovaný presbyter, si vzal dceru Josefa Hromádky

a měli spolu sedm dětí. A protože většina z nich žije aktivně v církvi, může se stát, že na synodu budou mít Zikmundovi včetně svých švagrů, zeťů, případně dětí pět i šest hlasů. Ale kdo není v evangelické církvi s někým (s každým) příbuzný? Manželku našel Vláďa v Daně, dceři husovického kurátora, která je mu velkou oporou, a vychovali spolu dva syny.

Jeho bratr Marek, nyní farář v Přerově a dříve v Boskovicích, vzpomíná na své dětství: *"Bylo mi dáno, že jsem vyrůstal v houfu sedmi sourozenců a vždy jsem to považoval za skvělé, že je nás tolik. Jako nejmladší už jsem první dvě sestry doma moc nezažil, a tak Vláďa jako třetí v pořadí byl nejstarším členem smečky. Jedenáctiletý rozdíl, který je mezi námi, byl v letech dětství mnohem větší než dnes. Půl generace, to jsou dva odlišné světy. Po dlouhou dobu jsme se s bráchou mýjeli - když jsem začal chodit do školy, Vláďa pomalu dokončoval gymnázium, když jsem se připravoval ke konfirmaci, Vláďa se chystal oženit a dokončit vysokou školu, když jsem začal studovat v Praze, Vláďa byl už roky usazen v Brně, které bylo v první polovině mého života docela mimo můj obzor. Věděl jsem, že je tam nějaký Špilberk, víc ne. To se výrazně změnilo poté, co jsem se v Brně oženil. Mé mínění s bratrem skončilo až v době, kdy jsem přišel do Boskovic a sdíleli jsme jeden seniorát. Tehdy se po nějaký čas stal svou funkcí v seniorátním výboru mým nadřízeným. Nutno dodat, bez šikanování, ale i bez vyjednávání.*

Vybavuji si, jak Vláďa uměl kreslit a obecně byl zručný, což v naší nekutitelské rodině bylo málo vídané. V určitém období, kdy jsem nanášel na papír výlučně věci spojené se zbraněmi, počínaje Janem Žižkou s palcátem až po výjevy z druhé světové války, překvapil mě Vláďa, jaký namaloval tank, výstavní T 34. Nebo když jsme si jednou, my malí, na chalupě vyráběli lodičky, které jsme pak testovali v blízkém potoce, Vláďa se k nám přidal, s tím, že když lodičky, tak pořádně, a zhotovil krásnou plachetnici.

Ještě jedna ne nedůležitá věc, umístěná v pokoji velkých bráchů, nás ovlivnila, a to gramofon s řadou desek. Jejich poslech v nás utvářel první hudební a obecně kulturní vkus, rád bych zmínil především záznamy z představení divadla Semafor se Suchým a Šlitem.

A co o něm říkají jeho spolupracovníci?

Od dětských let měl Vláďa klukovské zájmy a ty, co se týkaly technické oblasti, projevíly se zálibou v dětských vláčcích. Přirozená inteligence mu nebyla cizí a tak nebylo velkým překvapením, že vystudoval strojařinu na Českém vysokém učení technickém v Praze. Ve strojařině je hodně oborů, kterým se může inženýr věnovat. Volba padla na součásti, které točí světem, na ložiska. Pracoval dlouhou dobu jako konstruktér ve Výzkumném ústavu valivých ložisek v Brně. Zde profesně rostl nejen jako technik, ale i jako manažer. Po privatizaci ložiskového průmyslu v Československu v Brně vznikl koncernem ZKL. Nedílnou

součástí koncernu byla také společnost ZKL-Výzkum a vývoj. Není náhodou, že Vláda dostal od vedení důvěru řídit tuto společnost. Ve vedoucí funkci má přesto výraznější odbornost, a tou jsou vlaky, už ne vláčky, jako na počátku. Jeho přehled o železničních aplikacích ložisek hraje ve firmě významnou roli. Jeho povahové vlastnosti mu umožňují vést kolektiv lidí způsobem nejen manažerským, ale také přirozeně lidským. Tak tomu v podstatě bylo na začátku i v současnosti.

Již řadu let je Vláda kurátorem sboru v Husovicích a také seniorátním kurátorem. Na posledním konventu byl navržen do synodní rady úctyhodnou většinou našich hlasů. V seniorátě má na starost vzdělávání laiků a v březnu se stane spolu s devíti dalšími bratry a sestrami ordinovaným presbyterem. Angažuje se v Diakonii, při hudebních nešporech a v předsednictvu synodu. Rád přispěje i do Setkávání nebo Českého bratra. Jeho církevní spolupracovníci si ho váží pro jeho rozvážnost, mírnost a smysl pro spravedlnost. Službě v církvi věnuje většinu svého volného času. Miluje Korsiku, kam jezdí pravidelně na prázdniny, a na víkendy vyráží na chalupu na Vysočinu, takže ho dobře znají i ve sboru ve Veselí. Je výborný řidič. Přejeme mu pevné zdraví, pracovní pohodu a radost z Božího dobrodiní. Pozvánku na setkání ke svým šedesátinám doplnil zamyšlením, které jistě neplatí jen šedesátníkům.

Jsem mladý jako moje naděje a starý jako moje beznaděje.

Jsem mladý jako moje nadšení a starý jako moje bédování.

Jsem mladý jako můj úsměv a starý jako moje náladovost.

Jsem mladý jako můj úžas a starý jako můj stereotyp.

Jsem mladý jako moje radost a starý jako moje nuda.

*Jsem mladý nebo starý podle toho,
zda mám chuť být mladým nebo starým.*

redakce časopisu Setkávání

Jmenování církevních kantorů

Neděle 15. února 2015 se v židenickém kostele nesla v tónech krásné hudby a zpěvu. Přičinili se o to členové Spolku evangelických církevních hudebníků pod vedením celocírkevního kantora br. Ladislava Moravetze. Přijeli už v sobotu, aby se mohli setkat a secvíčit s naším pěveckým sborem CHraPoT, a předpokládám, že i přes pilné nacvičování spolu strávili pěkné chvíle.

My ostatní jsme z jejich spolupráce měli dvojí potěšení. Jednak svým vystoupením oživilí nedělní bohoslužby, při nichž br. farář Pavel Kašpar vyzdvihl v kázání adorační význam hudby, a za druhé, což bylo hlavním důvodem návštěvy br. Moravetze, se odpoledne uskutečnilo slavnostní předání povolávací listiny k výkonu církevního kantorství dvěma členům našeho sboru, Ondřeji Maňákovi a Michaele Kubelové. Oba tito nadaní varhaníci nám pak v odpoledním koncertu předvedli ve více ukázkách své vynikající schopnosti dirigentské i při hře sólové nebo při doprovodu zpěváků domácích i hostujících.

Do slavnostního programu bylo zařazeno i biblické slovo farářky Marty Židkové, která na příkladu účinku hudby mládence Davida na vznětlivého krále Saula vyzdvihla význam hudby jako terapeutického prostředku. Tento účinek mohla většina přítomných po skončení pocítit a ještě posílit při kávě a zákuscích.

Dík všem, kteří se podíleli na zdařilém průběhu této akce. (Při jejím průběhu jsme ještě nevěděli, že se s vlídným interiérem kostela budeme muset na více týdnů rozloučit.)

Jana Slámová

Nutná oprava stropu židenického kostela

Při kontrole půdních prostor nad sálem kostela byla nalezena zvětšující se trhлина v betonové podlaze. Přivolaný statik pomocí sond odhalil nebezpečný průhyb podhledové konstrukce, který vyžaduje neodkladnou opravu. Ta bude trvat delší dobu, a tak až do odvolání se budeme scházet k nedělním bohoslužbám v sborovém sálku ve dvoře. I individualisté, kteří v kostele rádi vyhledávají prázdné řady, musí vzít zavděk každým prázdným místem na židli či na lavici, takže lze říci, že „účastníci bohoslužeb v Židenicích jsou si nyní velmi blízko“. Zatím účast na bohoslužbách neklesá, naopak neodradila ani účastníky plánovaného setkání seniorátní mládeže, z nichž někteří dokonce měli odvahu strávit noc ze 7. na 8. března ve spacáku na podlaze v suterénní místnosti a svorně se v neděli „přimáčkli“ mezi nás domácí. Představuji si, že takhle nějak se scházeli první protestanti ve svých jednoduchých modlitebnách po vydání tolerančního patentu, a sním o tom, že na nás třeba „přeskočí“ do budoucna jejich horlivost, akceschopnost a zbožnost. Té bude potřeba i formou přimluvných modliteb. Opravné práce přinesou řadu bezpečnostních rizik, takže stálá přítomnost strážných andělů bude víc než žádoucí.

Jana Slámová

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Na březnovou schůzi byli pozváni členové sboru, aby mohli doplnit návrh textu výroční zprávy, která byla nakonec po menších úpravách schválena. Na jejím textu se podílelo 20 lidí. Radost nám udělala vydařená sborová neděle, díky skvělému obědu, bratrskému společenství a zajímavé přednášce. Díky všem, kteří ji pomohli připravit. Většinu času jsme věnovali přípravě sborového shromáždění a úvahám, které kazatele a kazatelky oslovit s nabídkou práce v našem sboru. Projekt hudebních nešpor v Červeném kostele bude i letos pokračovat a tak bylo třeba najít dvojice, které si vezmou na starost jednotlivé večery. Nakonec byl schválen návrh rozpočtu na rok 2015, který bude schvalovat výroční shromáždění. Naše jednání s úřady o stavbě nové fary na Pellicově uvízlo na mrtvém bodě, ale doufáme, že se již brzy podmínky, za kterých budeme moci stavět, vyjasní.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo schválilo zápis jak ze své poslední pravidelné schůze (9. 2.), tak z mimořádné porady svolané v souvislosti s přípravou na seniorskou vizitaci sboru (23. 2.). Vyslechlo zprávy farářů o životě sboru a také účetní zprávu sestry Vaňáskové za rok 2014, která byla doplněna o zcela aktuální údaje (vyúčtování energií za rok 2014, které zachycovalo úsporu výdajů za plyn o jednu polovinu). Staršovstvo se dále zabývalo přípravou výročního sborového shromáždění (15. 3.), domluvilo služby na velikonoční služby Boží a schválilo konání sbírky na projekt Diakonie ČCE v Etiopii (29.3.)

Martin Horák

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.4.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblická hodina pro děti

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 8. a 22.4.

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi II.

18:00 mládež

18:00 kurz Beta

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 2. a 16.4.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.4.

Úterý:

19:30 střední generace

17:00 biblická h. Tišnov 14. a 28.4.

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 1., 15. a 29.4.

14:00 biblické čtení DD Kociánka 8. a 22.4.

18:00 biblická hodina

Čtvrtek:

9:30 Mateřský klub 9. a 23.4.

16:00 vyučování dětí

16:00 konfirmandi

17:15 dorost

19:30 mládež

Sobota:

9:30 DD Kociánka 4. a 18.4.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v Blahoslavově domě

18:00 nešpor 19.4.

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 9.4.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 12.4.

Brno – Židenice

Pondělí:

16:30 BH pro děti v Blansku

Úterý:

15:30 BH pro děti

19:19 DŽES – Duchovní židenické ev. setkání

Středa:

17:00 konfirmační příprava

19:00 biblická hodina v Blansku

19:30 staršovstvo 8.4.

19:00 Modlitby a zpěvy z Taizé 15.4.

Čtvrtek:

18:00 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek:

19:00 setkání sboru 17.4. host Pavol Bagár, téma: misie

Neděle:

9:10 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:30 pjev. sbor Chrapot

	Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
2.4.	Zelený čtvrtek 19:00 ČK Tydlitátová, Gruber VP	BD Horák, Hauserová <i>pašije, VP</i>	Hu Štěpán Hájek <i>pašije</i>	Žd 18:00 Marta Židková <i>pašije, VP</i>
3.4.	Velký pátek BK 9:00 Jiří Gruber, VP Rch 17:00 Jiří Gruber ČK 19:00 Jiří Gruber, VP	BD Martin Horák, VP Tiš 18:00 Martin Horák, VP BD 19:00 Saša Hauserová	Hu 18:00 Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP Žd 17:00 Pavel Kašpar, VP
4.4.	Bílá sobota	20:00 BD Martin Horák <i>velikonoční vigilie</i>		
5.4.	Neděle velikonoční BK Olga Tydlitátová, VP ČK Olga Tydlitátová, VP Rch Olga Tydlitátová, VP	BD Saša Hauserová, VP Kuřim 9:00 M. Horák, VP Tiš Martin Horák, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, <i>křest, VP</i> Bl Pavel Kašpar, VP
6.4.	Pondělí velikonoční BK 9:00 Jaroslav Vítek			
12.4.	1. neděle po Velikonocích BK Eva Buttová ČK Eva Buttová <i>Cantate Domino</i>	BD Martin Horák Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
19.4.	2. neděle po Velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová	BD Saša Hauserová Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek <i>Husovický dvorek</i> Ma Štěpán Hájek	<i>Žd Pavel Kašpar</i> <i>Bl Pavel Kašpar</i>
26.4.	3. neděle po Velikonocích BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD Martin Horák Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar <i>konfirmace, VP</i> Bl kazatel CB
	BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Tiš: Tišnov v 10:30	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00